

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**TIKERIN
SILMÄ**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – The Tiger’s Eye*
Copyright © 2026 by Bluestone Books
Kannen kuvitus: Kimma Parish
Design: Katie Jennings Campbell
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54313-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

Hana seisoj kuuluisan ja arvostetun K-pop-akatemia kokeilaiden asuntolan aulassa taiteltu kampuksen kartta käsissään. Hän oli tarkistanut siitä jo kolme kertaa, että oli varmasti oikeassa paikassa.

Paluu kotikaupungista takaisin Akatemiaan oli ollut pitkä. Alkumatkan hän oli taittanut junalla ja vaihtanut sitten bussiin, joka pysähtyi köröttellessään kohti Soulia useammin kuin Hanasta tuntui tarpeelliselta. Hänellä oli vain vähän tavaroita – ainoastaan reppu ja perässä vedettävä matkalaukku. Hän oli varonut, ettei ostaisi yhtään tarpeetonta koulutarviketta. Hän oli stipendioppilas, joten hänen piti olla säästeliäs.

Kotona vietetty talviloma oli ollut leppoisa parhaalla mahdollisella tavalla. Hana oli nauttinut rauhallisista aamuista, kotiruuasta ja pitkistä kävelyistä pelloilla, jotka tuoksuivat

pakkaselta. Hänen vanhempansa olivat vilkuttaneet junan loitotessa asemalta, ja Hana oli vilkuttanut takaisin, kunnes ei enää erottanut heitä.

Nyt hän oli palannut. Akatemian virallisten kokelaiden asuntola oli modernin siisti ja täynnä lasipintoja, ei siis yhtään samanlainen kuin vanha asuntola, jossa hän oli viime vuoden asunut. Tämä näytti aikuismaiselta. Tärkeältä. Tämä oli paikka, jossa ihmisten odotettiin tietävän, mitä tekevät.

Hana huokaisi ja meni hissillä kolmanteen kerrokseen. Hän etsi oikeaa asunnon numeroa käytävältä, ja hänen matkalaukkunsa pyörien kitinä ilmoitti hänen saapuneen.

Hana pysähtyi oven eteen, jossa oli kyltti: AURA, sviitti 3B. Tässä oli heidän kotinsa. Hän nosti kätensä koputtaakseen, mutta kuuli sitten sisältä ääniä.

”Korkeammalle! Vähän korkeammalle!”

”Ei, toiseen suuntaan korkeammalle!”

”Tämä on toinen suunta!”

Hana ei voinut olla hymyilemättä ja työnsi oven auki. Tae ja Nari seisoivat molemmat työpöytiensä päällä kädet kohotettuina päidensä ylle pitelemään jättisuurta julistetta. Narista Hana ei nähnyt kuin selän, jolle suorat, pitkät vaaleat hiukset laskeutuivat. Nari oli keskittynyt pitämään julisteen reunaa samalla tasolla kuin Tae. Taen koko ruumis sekä punainen letti kallistuivat vasemmalle.

”Okei, lopettakaa”, Soojin sanoi. Hän seisoi keskellä huonetta kädet puuskassa ja pää kallellaan. ”Vielä pari senttiä oikealle.”

”Ei me mitata senteillä”, Tae sanoi. ”Vaan filiksellä.”

”Nari alemmas. Tae ylemmäs. Ei, ei noin paljoa.”

Hana karaisi kurkkuaan. Kolme muuta tyttöä jähmettyivät aloilleen.

Soojin kääntyi ensimmäisenä. ”Hana!” hän huusi.

Nari henkäisi. ”Olet palannut!”

Tae menetti melkein tasapainonsa, kun kääntyi katsomaan Hanaa. ”Vou! Odotas... odotas...”

Hana tiputti karttansa lattialle ja ehti juuri ajoissa tukemaan työpöytää toisella kädellään.

”Varovasti”, hän sanoi nauraen.

Tae ja Nari laskeutuivat pöydiltä antaen julisteen pudota, ja Nari hyppäsi Hanan luo kietoen kädet hänen kaulaansa. Tae seurasi perässä ja tuuppasi olkapäänsä leikkisästi vasten Hanan olkaa.

”Sinulla meni ikuisuus”, Tae sanoi.

”Piti tulla junalla ja bussilla”, Hana vastasi.

Soojin nappasi julisteen lattialta ja kohotti sitä näyttääkseen Hanalle, mitä siinä oli. Siihen oli tekstattu käsin kirkkailla väreillä AURAN UUSI AIKAKAUSI. Sanojen alle oli piirretty kaikenlaisia tuherruksia, kuten tähtiä, ja nurkassa oli erittäin dramaattinen piirros tiikeristä.

”Tykkään siitä”, Hana sanoi. ”Tosi AURAn näköinen.” Hän vilkaisi huonetta, kun laski matkalaukkunsa alas. Sviitti oli aivan toisenlainen kuin heidän edellinen asuntolakämpänsä. Täällä oli tilava olohuone, tyylikkääät hyllyt seinillä ja heistä jokaiselle oma huone. Kaikki näytti uudelta. Koskemattomalta.

”Täällä tuntuu...” Hanan ajatus lähti harhailemaan.

”Siltä ettemme saisi koskea mihinkään”, Nari täydensi.

”Siltä että olemme vierailijoita omassa elämässämme”,
Tae lisäsi teatraalisesti.

Soojin jätti kommentit huomiotta ja osoitti seinää. ”Ensin juliste. Sen jälkeen puretaan kamat.”

Ennen kuin kukaan ehti väittää hänelle vastaan, ovi lennähti auki. Sisään astui pitkä nainen, jonka hiukset olivat poninhännällä. Hänen ryhtinsä oli tikkusuora. Hana huomasi heti itsekin korjaavansa asentoaan, jotta olisi samalla lailla ryhdikäs. Naisen kasvoja peittivät suuret pyöreät silmälasit. Hänellä oli musta kynähamme, silitetty valkoinen kauluspaita ja musta bleiseri, jossa ei ollut rypyn rypyyä. Kädesään hänellä oli tabletti, johon hän nakutteli muistiinpanoja.

”Olen Eunyeong”, hän sanoi ja katsoi tyttöjä. ”Managerinne.”

Eunyeongista ei herunut hymyä. Eikä lämpöä.

Soojin kumarsi. Tae epäröi mutta seurasi esimerkkiä. Narikin kumarsi, vaikkakin sekunnin myöhemmin. Hana teki samoin ja hänen sydämensä hakkasi. Eunyeingin katse skannasi huonetta, työpöytiä, julistetta, puoliksi purettuja laukkuja.

”Tervetuloa takaisin”, hän sanoi. ”Olette nyt virallisesti kakkosluokkalaisia ja kokelaita.” Hän naputti tablettiaan. ”Valot sammutetaan joka ilta puoli yhdeltätoista. Herätys on tasan kello kuusi. Myös viikonloppuisin. Valitsette päivän ateriat menusta, jonka lähetämme aina edellisenä iltana. Huomisesta alkaen ruokaillette kokelaiden kahviossa omassa pöydässänne. Myös kouluaineiden tunnit alkavat

huomenna. Kaikki lukujärjestykset hyväksytetään minulla.” Eunyeong nosti katseensa. ”Iltaan venyviä studiosessioita ei pidetä. Päämäärätöntä haahuilua ei suvaita. Kaikkiin somepostauksiin vaaditaan hyväksyntä.”

Tae nosti kätensä pystyyn. ”Tarkoitetaanko haahuilulla...”

Eunyeong tuijotti Taeta tuomitsevasti, kun tämä keskeytti hänet.

Tae laski kätensä.

”Teillä on etuoikeuksia”, Eunyeong jatkoi. ”Asuntola-huoneenne on yksityinen tila. Saatte tilaisuuksia ja resursseja luoda jotain omaa. Teille tarjotaan näkyvyyttä musiikki-maailmassa. Mutta teillä on myös velvollisuuksia. Aikanne ei ole enää teidän omaanne.” Eunyeong piti tauon, ennen kuin lisäsi: ”Voitte ripustaa tuon julisteen, jos se ei vahingoita seinää.”

Soojin räpytti silmiään. ”Kiitos.”

Eunyeong nyökkäsi. ”Purkakaava tavaranne. Illallisen menu toimitetaan piakkoin.” Hän kääntyi ja poistui poninhäntä jokaisella reippaalla askeleella heilahtaen. Ovi naksautti kiinni hänen perässään.

Hetkeen kukaan ei sanonut mitään.

Tae kiljaisi. ”Meillä on manageri!”

Nari nosti toista kulmaansa. ”Meillä on tiukka manageri.”

”Hän oli aika kiihkeä”, Soojin lisäsi. ”Pelottiko hän ketään muuta?”

Hana nyökkäsi. Hän tunsu, kuinka Eunyeongin sanat tuntuivat laskeutuvan heidän ylleen kuin raskas peitto. Etu-

oikeuksia. Näkyvyyttä. Velvollisuuksia. Nuo asiat kerryttivät myös paljon paineita.

Muutaman minuutin ajan AURA purki vaitonaisena tavaroitaan. Aikaisemman innostuksen tilalla oli mietteläis hiljaisuus.

”Luuletteko...” Nari epäröi ennen kuin jatkoi hiljaa: ”...että hengetkin ovat palanneet?”

Kysymys jäi roikkumaan ilmaan.

Hana seisautui ja puntaroi sitä. Asuntola oli uusi, kiiltäväksi hinkattu ja alituisesti K-pop-akatemian henkilöstön tarkkailun alla, mutta millään sellaisella ei ollut väliä henkimaailman olennoille. Henget viis veisasivat säännöistä. Ne reagoivat tunteisiin.

”En näe, miksi eivät olisi”, Hana lopulta sanoi. ”Ne ilmestyvät, kun jännite ja paineet kasvavat.” Hän ajatteli Eunyeongin luettelemaa listaa: aikatauluja, odotuksia – ja sitä, kuinka sana ”kokelas” kuulosti samaan aikaan sekä lahjalta että varoitukseksi.

”Ja tuon tervetulo puheen perusteella”, Hana jatkoi, ”luulen, että saamme kestää niitä molempia.”

Ilmassa liikahti jokin.

Hana tunsi sen ennen kuin näki mitään ihmeellistä: ilma-piiri muuttui, aivan kuin huone pidättäisi hengitystään.

Sitten seinän läpi sisään pyrähti mustasiipinen lintu.

Tae kysyi huuliaan liikuttamatta: ”Näkeekö kukaan muu tuota?”

Nari nielaisi ja nyökkäytti päätään.

Lintu ei ollut päästänyt ääntäkään. Se oli vain ilmestynyt

huoneeseen kuin seinä olisi ollut nestettä. Lintu kallisti päätään silmissään kirkas ja utelias katse.

”Älkää liikkuko”, Tae sanoi. ”Luulen, että se arvioi meitä.”

Lintu katsoi Hanaa.

Sitten Soojinia.

Sitten Naria.

Sitten Taeta.

Jokaista vuorollaan aivan kuin punnitsisi heidän arvoaan.

He seisoivat hievahtamatta. Lintu rääkäisi lyhyen, terävän kirkaisun, kääntyi ympäri, taapersi tyynesti vastakkaisen seinän luo ja astui suoraan sen läpi. Kukaan tytöistä ei liikkunut hetkeen, mutta sitten he käännähtivät yhtä aikaa katsomaan toisiaan.

Tae rikkoi hiljaisuuden. ”No”, hän sanoi, ”tuo taisi vastata kysymykseemme.”

”En pidä tästä.” Soojin pudisteli päätään. ”Henget eivät yleensä esittele itseään ja sitten häivy.”

”Ehkä se oli kohtelias henki”, Tae ehdotti.

Heillä ei kuitenkaan ollut aikaa pohtia teorioita syvemmin, sillä juuri samalla hetkellä valot alkoivat räpsyä. Ilma seisautui, ja Hana tunsu tutun kylmän väreilyn lankeavan huoneeseen. ”Demonivarjoja”, hän kuiskasi.

Hänen puhuessaan ohut varjonväre luikahti sviitin oven alta ja venytti itsensä lattian poikki aina vain kasvavassa kaaressa. Se kerääntyi huoneen keskelle ja alkoi nousta ylöspäin vääristyneenä, koko ajan muotoaan muuttavana massana.

Soojin toimi ensimmäisenä ja veti viikatteensa kirjahyllyn takaa, jonne oli sen säilönyt. Hana kurotti miekkaansa, joka

oli vielä matkalaukussa. Tae sai jousipyssynsä valmiuksiin sekunneissa ja jännitti nuolen vakaasti aloilleen. Nari otti taisteluasennon veitset käsissään kiiluen.

Varjo syöksähti heitä kohti. Hana astui eteenpäin, koh-tasi sen silmästä silmään ja sivalsi miekkansa suoraan sii-hen. Terässä tuntui vastusta, mutta lopulta se solahti mas-san läpi, varjo halkesi kahtia ja kietoutui hänen ympärilleen. Taen nuoli lävisti sen yläosan kiinnittäen varjon hetkeksi seinään, ennen kuin se riistäytyi takaisin vapauteen. Soojin hyökkäsi seuraavaksi ja pakotti varjon perääntymään.

Varjo kasvoi ja heittelehti, kurotteli kohti Naria.

Nari liittyi muiden mukaan huitaisten nopeasti ja har-joitellulla liikkeellä molemmilla veitsillään alaspäin. Viilto leikkasi varjon paksuimman osan läpi. Varjo värähti ja alkoi hajota.

Hana viimeisteli hävityksen yhdellä siistillä miekan-sivalluksella. Tumma massa hälveni savuhahtuvoiksi, jotka katosivat noustessaan kohti kattoa. Tytöt huokasivat syvään, kun tunsivat huoneen ilman taas lämpiävän.

Tae laski jousensa. ”Koulun eka päivä”, hän mutisi. ”Tie-tenkin varjo iskee heti.”

Soojin sujautti aseensa takaisin paikoilleen. ”Uusi asun-tola. Vanhat ongelmat.”